ద్రష్ట
కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్క మాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్. అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం. మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

అతడు చెప్పేది వింటుంటే గంగాధరుడి ఒళ్ళు కంపించింది. అతడికీ భయం వేసింది. మనకు అన్ని విషయాలు వివరిస్తాడట. కానీ ఎందుకో శివ మాటలపై అతడికి నమ్మకం కుదరటం లేదు.

'ఒకవేళ రాక్షసులు మనుషుల రూపం ధరించి ప్రవాహంలా ముంచెత్తుతూ వస్తుంటే తామింత ప్రశాంతంగా ఎలా ఉంటున్నారు? ఎవరీ ఘజనీ? రాజులు పోరాడుతుంటారు. గెలుస్తారు. ఓడతారు. కానీ దేవాలయాలు ధ్వంసం చేయటం ఏమిటి? విగ్రహాలు విరగ్గొట్టటం ఎందుకు? మహమ్మద్ ఘజనీ పేరు భలేగా ఉంది. విచిత్రంగా ఉంది.' ఆలోచిస్తూ నడవటం ఆరంభించాడు గంగాధరుడు.

'ఇవాళ శూరవర్మ వస్తాడట. మనకు అన్ని విషయాలు వివరిస్తాడట. అందుకే అందరూ గురువుగారి దగ్గరకు వస్తున్నారు.' కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ చెప్పాడు శివ.

ప్రొద్దుటి నుంచీ చంద్రశేఖరుడి ఆత్రానికి కారణం అర్ధమయింది. వడివడిగా అడుగులు వేస్తున్న గంగాధరుడి మదిలో ఓ ప్రశ్న తలెత్తింది. తామందరూ క్షత్రియులై కత్తి పట్టాల్సిన అవసరం వచ్చిందన్నారు శూరవర్మ. దాని అర్ధం ఇదేనా?

కత్తిపట్టి ఘజనీ ప్రవాహాన్ని ఎదుర్కోవాలా? వాడు రాక్షసుడే అయి, ఓటమి లేకుండా వరం పొందితే, వాడితో పోరాడటం మూర్ఖత్వం కాదా!

ఎందుకో గంగాధరుడి ఒళ్ళు జలదరించింది. తాను కత్తిపట్టి మరో వ్యక్తి తలను నరకటం ఊహించుకున్నాడు. అన్నీ విసిరేసి ఎక్కడికో పారిపోవాలనిపించింది. ఛ, తాను అటువంటి పనిచేయలేదు. రాక్షసుడయినా మనిషే కదా, వాడికి విషయాలు వివరించ వచ్చు. తర్కంతో వాదించి నిజా నిజాలు తెలియజేయవచ్చు. పాండిత్యం ప్రదర్శించి మనసు గెలవవచ్చు.

గతంలో ఎందరో పండితులు, తమ పాండిత్యంలో కరకు గుండెలను సైతం కరిగించారు. వారిని మెప్పించి దుష్ట మార్గంనుంచి మళ్ళించారు.

గంగాధరుడి మనస్సులో అశోక మహారాజు మెదిలాడు. కళింగయుద్ధం తరువాత, తన రాక్షసత్వం గ్రహించి, బుద్ధుడి శాంతి బోధనల ప్రభావంతో అశోకుడు ఆయుధాలు విసర్జించాడు. ప్రపంచంలో శాంతి సందేశాన్ని ప్రచారం చేశాడు.

ఈ ఆలోచన రాగానే గంగాధరుడి అడుగుల వేగం పెరిగింది. అతడి వెనకే, అతడి వేగాన్ని అందుకోలేక పరుగుతో రాసాగాడు శివ.

ఇద్దరూ గురువుగారి ఆశ్రమం చేరేసరికి అక్కడ విద్యార్ధులే కాదు, ఊరి ప్రజలంతా చేరి ఉన్నారు. పెద్దలు, పిల్లలు, స్త్రీలు, వృద్ధులు అందరూ ఆతృతగా అక్కడకు చేరారు. ఉద్విగ్వంతో ఎదురు చూస్తున్నారు.

అక్కడ లేనిది నాటకాల వాళ్ళే. వారి నాటకానికి ఊళ్ళోవాళ్ళ స్పందన చూసిన తరువాత వాళ్ళు చడీచప్పుడు లేకుండా పారిపోయారు. వారిని వెతికేందుకు యువకులు చాలాదూరం వెళ్ళివచ్చారు. కానీ వాళ్ళు దొరకలేదు. అందుకే, నిజం తెలుసుకునేందుకు అందరూ గురువుగారి ఆశ్రమం దగ్గర చేరారు. ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నారు.

అలా చూస్తున్న వారిలో గంగాధరుడు ఒకడయ్యాడు. అందరికీ ఎడంగా తన మిత్రులతో కూర్చుని చంద్రశేఖరుడు ఉత్సాహంగా చర్చిస్తున్నాడు. 'మనమంతా ఓ దండులా తయారవుదాం. కత్తి యుద్ధం చేసి రాక్షసుడిని చంపేద్దాం' అని అంటున్నాడు.'ఇంతలో అక్కడ చేరిన వారిలో కలకలం పెరిగింది. ఆశ్రమం తలుపు తెరచుకుంది. ముందుగా శూరవర్మ బయటకు వచ్చాడు. అతడి వెనకే గురువుగారు బయటకు వచ్చారు. అతడిని చూస్తున్న ప్రజలు తమ కళ్ళను తామే నమ్మలేకపోయారు. ఒక్క రాత్రిలో ఆయన వందేళ్ళ వృద్ధుడిలా అయిపోయారు. గురువుగారిని చూస్తూనే అంతా నిశ్శబ్దం అయిపోయారు. అందరివైపు చూసి ఆయన గొంతు విప్పారు.

5వ భాగం

'మీరు విన్నది నిజమే. మరోసారి సోమనాథ మందిరంపై దాడి జరిగింది. మరోసారి పరమశివుడి పవిత్రలింగంపై శత్రువు కరవాలం కదను తొక్కింది' గురువుగారి గొంతు గాద్గదికమయింది. కంట నీరు పొంగింది

ఆ వార్త విని ప్రకృతి సర్వం స్థంభించినట్టు నిశ్శబ్ధంగా అయిపోయింది. ఆకు కూడా కదలటం లేదు.

కొన్ని వార్తలు ఎన్నిమార్లు విన్నా, రక్తం గడ్డకడుతుంది. ప్రతిసారీ, తొలిసారి విన్నంత భయంకరంగానే అనిపిస్తుంది.

'దుండగులు ఇలాంటి దుశ్చర్యలు చేస్తుంటే పరమశివుడు ఏం చేస్తున్నాడు? మూడో కన్ను తెరవలేదెందుకని?'

ప్రజల గుంపులోంచి ఎవరో అడిగాడు.

'తురుష్కులు రాక్షసులకన్నా హీనంగా ప్రవర్తిస్తూ దేవాలయాన్ని ధ్వంసం చేస్తున్నారు.

మతం మారని వారిని క్రూరంగా హింసించి చంపుతున్నారు. వాళ్ళ దేవుడి పేరున మారణ హోమం చేస్తున్నారు. ఏడీ మన దేవుడు?' ఎవరో అడిగారు.

ప్రజలు తమలో తాము రకరకాలుగా చర్చించుకోసాగారు.

గురువుగారు నిస్సహాయంగా అందరినీ చూస్తూ నుంచున్నారు. వీళ్ళ భయాలను ఎలా తగ్గించాలో ఆయనకు అర్ధం కావటం లేదు.

అన్నిటికన్నా ఆయనను బాధిస్తున్న విషయం మరొకటి ఉంది.

వెంట వెంటనే తమ హృదయంలాంటి దేవాలయాలపై జరుగుతున్న దాడులు ప్రజల ఆత్మవిశ్వాసాన్ని దెబ్బతీస్తున్నాయి. సమాజానికి దిగ్భ్రమ కలిగిస్తున్నాయి. దాని నుంచి తేరుకునే లోగా, మళ్ళీ కళ్ళు చీకట్లు కమ్మేట్టు మరో దెబ్బ తగులుతోంది. సమాజం నిరాశ, నిస్పృహలకు లోనవుతుంది. ఆత్మవిశ్వాసం దెబ్బతింటోంది. తమని తాము నమ్మలేని మనుషులు దేవుడిని ఎలా నమ్ముతారు?

దైవ భావన వ్యక్తుల ఆత్మవిశ్వాసం. వ్యక్తికి ఆత్మవిశ్వాసాన్నిచ్చేది దైవశక్తి. ఈ రెండూ పరస్పరం ఒకదానిపై మరొకటి ఆధారపడి ఉంటాయి. ఒకటి దెబ్బతింటే మరొకటి దెబ్బతింటుంది. ఆత్మవిశ్వాసం దెబ్బ తిన్న జాతి దైవంపై విశ్వాసం కోల్పోతుంది. దైవంపై విశ్వాసం లేని జాతి ఆత్మవిశ్వాసం లేక దిగజారుతుంది.

'మనకీ తురుష్కుల తండానుంచి విముక్తి లేదా?' గుంపులోంచి ఎవరో ఆవేదనగా అన్నారు.

గురువుగారు అందరివైపు చూశారు.

'ఇటువంటి తుఫానులు ఈ దేశం అనేకం ఎదుర్కొంది. అన్నిటినీ తిప్పి కొట్టింది. ఈ తుఫాను కూడా తిప్పి కొడుతుంది. ఇది ఒక్క రోజులో అయ్యే పనికాదు. కొన్ని తరాలు ఒక ప్రణాళిక ప్రకారం ఒకే శక్తిలా కలిసి పనిచేయాల్సి ఉంటుంది.' తన విశ్వాసాన్నంతా స్వరంలో నింపి ప్రకటించారు గురువుగారు.

ఆయన మాటలు ఆందోళనలో ఉన్న వారికి స్వాంతన నివ్వలేదు. వారిలో ఒకడు గట్టిగా అడిగాడు.

'ఏదీ పథకం? ఏదీ ప్రణాళిక? తుఫాను గాలికి ఎగిసిపోయే ధూళిలాగ మనమాంతా తురకల ధాటికి చెల్లా చెదరవుతున్నాం. ఒకే శక్తిలా పనిచేయటానికి మేము సిద్ధం'.

'కంగారుపడకండి. ఆద్యంతాలు లేని ధర్మం మనది. అనంతకాలం ప్రవహించే జీవనది మన ధర్మం. శత్రువులను ఎదుర్కొనే పథకాలు ప్రారంభమయ్యాయి. గ్రామం గ్రామం తిరిగి ప్రతి ఒక్కరికీ ఆత్మరక్షణలో శిక్షణనివ్వటం జరుగుతోంది. ప్రతి వ్యక్తినీ ఒక శక్తిలా

తీర్చిదిద్దే ప్రయత్నాలు ఆరంభమయ్యాయి. మీకు దేశ రక్షణ కోసం, ధర్మ రక్షణ కోసం పోరాడేందుకు పిలుపు వస్తుంది. అంతవరకూ నిశ్చింతగా ఉండండి.'

గురువుగారి మాటలు ప్రజలు అర్థం చేసుకున్నట్లే ఉన్నారు. తమ పిల్లలకు కత్తి యుద్ధం నేర్పటం వారికి తెలుసు. దాంతో వారికి గురువు మాటల్లో నమ్మకం కలిగింది. నెమ్మదిగా అందరూ ఒకరొకరుగా వెళ్ళిపోయారు.

నిట్టూర్చారు గురువుగారు. అంతలో ఆయన దృష్టి గంగాధర శర్మ పైన పడింది.

అందరూ వెళ్ళిపోయినా అతడు వెళ్ళలేదు.

'ఏం గంగాధర శర్మా... నీకు అనుమానం తీరలేదా?' అడ్డంగా తల ఊపాడు గంగాధర శర్మ.

'విదేశీయులెందుకు మనదేశంపై ఇలా దండెత్తుతున్నారు? వాళ్ళకి రాజ్యం కావాలంటే రాజ్యాలు రాజ్యాలు గెలుచుకోమనండి. దేవాలయాలెందుకు ధ్వంసం చేస్తున్నారు? ప్రజలను ఎందుకు హింసిస్తున్నారు?' అని ప్రశ్నించిన గంగాధర శర్మ వైపు జాలిగా చూశారు గురువుగారు. ఆయన మనసు జాలితో నిండిపోయింది. ఒకప్పుడూ శిశుజననం ఒక ఆనందకరమైన సంఘటన. శిశువు పుట్టిన తరువాత వాడి భవిష్యత్తు గురించి బెంగ ఉండేది కాదు. కాని ఇప్పుడు.. శిశువు పుట్టినప్పటి నుంచి ప్రతీ క్షణం భయపడాల్సి వస్తోంది. అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా వాడు తురుష్కుల చేతిలో పడతాడేమో అన్న భయం తల్లితండ్రులని పట్టిపీడిస్తోంది. తురకల చేతిలో తమ సంతానం పడేకన్నా వాడు చచ్చిపోతే తల్లిదండ్రులు స్మతోషించే రోజులివి. అతి భయంకరమైన రోజులు. ఈ విషయాలు, పిల్లవాడు, గంగాధరశర్మకు ఎలా చెప్పాలి?

గురువుగారి వైపే ఏకాగ్రతగా చూస్తున్న గంగాధర శర్మకు ఆయన మనస్సులో జరుగుతున్న సంఘర్షణ గ్రహించే శక్తిలేదు. కానీ గురువుగారెందుకో బాధపడుతున్నారని అతడికి అర్థమయింది. అందుకే మౌనంగా కూచున్నాడు.

ఒక ఉడత గబగబా పరుగెత్తుకు వచ్చి చకచకా తింటోందేదో. పక్షులు కిచకిచమంటూ ఎగురుతున్నాయి. రంగురంగుల సీతాకోకచిలుకలు అందంగా పువ్వు నుంచి పువ్వు పైకి పోతున్నాయి.

'సృష్టిలో ఏ జీవికీ ఏ బాధలేదు. మనిషికే అన్నీ బాధలు, భయాలు?' అనుకున్నాడు గంగాధర శర్మ.

అంతలో అతని కళ్ళముందు శివలింగంపై కదలాడుతున్న కత్తులు కనిపించాయి.

ముక్కలవుతున్న శివలింగం కనిపించింది.

'కిరాతకులు.. పాపభీతి లేకుండా ఎలా ప్రవర్తించారో?' అనుకున్నాడు మనసులో.

'గంగాధరా.. భగవంతుడి లీలలు మనకు అర్థం కావు. జననం వెంటే మరణం ఉంటుంది. అమృతం తోటే విషం ఉంటుంది. దేవతలు ఉంటారు. రాక్షసులూ ఉంటారు. అప్పుడప్పుడు మనుషులకు దైవం పరీక్షపెడుతుంది. ప్రస్తుతం మనల్ని దైవం పరీక్షిస్తుంట్టుంది' మెల్లిగా అన్నారు గురువుగారు.

గురువుగారి మాటలు అర్థమయీ అవనట్టున్నాయి గంగాధరశర్మకు. తరువాత గురువుగారు ఏమైనా మాట్లాడతారేమోనని ఎదురు చూశాడు.

గురువుగారు ఇక మాట్లాడలేదు.

విసుగొచ్చే వరకు కూచున్నాడు గంగాధర శర్మ. సూర్యాస్తమయమవుతుంటే ఆయనకు నమస్కరించి లేచి వచ్చేసాడు.

ఆకాశం వింత వింత రంగులు ధరిస్తోంది. ఆ సూర్యకిరణాలు మేఘాలతో దోబూచులాడుతూ వాటికి హృదయాన్ని ఆనందింప చేసే సుందరమైన రంగులద్దుతున్నాయి.

'అసలీ రంగుల మిశ్రమం ఎలా వీలయిందో?' ఆకాశం వైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు గంగాధర శర్మ. ఇంతలో ఒక మేఘం శివలింగంలా అనిపించింది. నల్లటి మేఘం అది. అచ్చు శివలింగంలా ఉంది.

గంగాధర శర్మ మనస్సులోంచి భక్తిభావన అతనికే అర్థంకాని అక్షరాల రూపం ధరించాలని తపన పడుతోంది.

అంతలో గంగాధర శర్మ మనస్సు బాధతో విలవిలలాడింది. అతడు చూస్తుండగానే శివలింగ రూపంలోని మేఘం గాలికి చెదిరే దూదిపింజలా కరిగిపోయింది. చూస్తూ చూస్తుండగా కళ్ళ ముందు శివలింగం అదృశ్యమై అనంతమైన ఆకాశం నిలిచింది. జరిగింది అర్థమయ్యేలోపల ఆకాశం నల్లటి రంగులోకి మారింది. తనని చూసి తారలు పకపకమంటున్నట్టనిపించింది గంగాధరశర్మకు.

బరువెక్కిన హృదయంతో ఇంటిదారిపట్టాడు. దారిలో చీకటి పడ్డా కత్తి యుద్ధం చేస్తున్న చంద్రశేఖరుడు కనిపించాడు. ఆ వైపు వస్తున్న గంగాధర శర్మను చూసి అరిచాడు చంద్రశేఖరుడు.

'గంగా చూడు, శివలింగాన్ని ధ్వంసం చేసిన తురుష్కుడిని హతమారుస్తున్నాను' అని అరుస్తూ దెబ్బ గట్టిగా వేశాడు. అది తగలటంతో అతడి మిత్రుడికి కోపం వచ్చింది.

'నేను నీతో ఆడను పో' అని పరుగెత్తాడు.

అది చూసిన గంగాధర శర్మ మనస్సులో విచిత్రమైన భావన మెదిలింది.

'చంద్రా.. నాకూ కత్తి యుద్ధం నేర్పుతావా?' అడిగాడు గంగాధర శర్మ. అంతవరకూ ఎవరెంత ప్రయత్నించినా గంగాధర శర్మతో కత్తి సరిగ్గా పట్టించలేకపోయారు. ఇది చంద్రశేఖరుడికి తెలుసు. అందుకే పకపకానవ్వాడు.

a a a

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

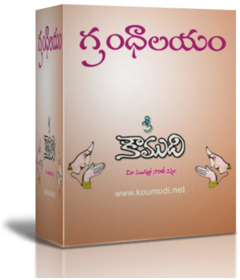

Click here to go to KOUMUDI Library